

hoe schuld en straf zouden worden verdeeld, als de doode door een ander zou zijn vergiftigd, en deze vergiftiging door schijn dood zou zijn gevolgd, welke toestand, door onvoldoende opmerkzaamheid van den arts niet herkend, ten slotte met den dood zou zijn geëindigd.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE STRIJD TUSSEN HET ALGEMEEN MIJNWERKERSZIEKENFONDS EN DE LEDEN DER MAATSCHAPPIJ.

Het is niet de bedoeling om alle misvattingen, die in verband met dezen strijd geuit zijn, hetzij in de pers of in ministriele antwoorden en die alle eenzelfden geest ademen, recht te zetten. Alleen van het woord „staking”, waarmede men de actie van de zijde der artsen tracht te brandmerken, dient het volgende gezegd te worden:

1°. Van staking is geen sprake, omdat de artsen geen enkele overeenkomst verbraken, om de goede reden, dat *geen* overeenkomst bestond met het op 1 Augustus 1919 nieuw opgerichte ziekenfonds (Algemeen Mijnwerkers-Ziekenfonds).

2°. Van staking is geen sprake, omdat alle artsen juist als voorheen alle mijnwerkers blijven behandelen. Geheel vrijwillig hebben de artsen van 1 Augustus 1919 af, dus gedurende meer dan 5 maanden, hun taak ten opzichte van het A.M.F. verricht, zonder dat eenige bindende overeenkomst omtrent de voorwaarden bestond. Op goed vertrouwen hebben zij *zonder verbintenis van de zijde van het fonds*, maar ook *zonder van 1 Aug. 1919 af ontvangen van het aan hen verschuldigde honorarium*, hun zware taak verricht. Al moge het waar zijn, dat aanvankelijk dit oponthoud niet uitsluitend geweten moet worden aan het A.M.F. en al moet erkend worden, dat de gedachtenwisseling onder de daarbij betrokken organen der Maatschappij zeer geruimen tijd heeft gevorderd, dat neemt niet weg, dat de bijna 60 mijnfondsartsen van dit oponthoud de dupe zijn geworden. Wat een dergelijk oponthoud in deze tijden beteekent voor artsen, die bijna uitsluitend van hun fondspraktijk bestaan, behoeft geen naderen uitleg.

Toen dan eenmaal een aanvang gemaakt werd met de onderhandelingen mocht verwacht worden, dat deze gevoerd zouden worden met de noodige energie en met een zekere welwillendheid ten opzichte van de reeds zoo lang wachtende artsen. Stroefheid en onwelwillendheid kenmerkten de bijeenkomsten, die gehouden werden. In een tweetal bijeenkomsten, waarbij afgevaardigden (niet gevolmachtigden) van de drie Limburgsche afdelingen van onze Maatschappij aanwezig waren, vonden de leden van het bestuur van het A.M.F. een welkome gelegenheid om volslagen onbewezen, zelfs niet onderzochte aantijgingen tegen enkele artsen te berde te brengen, die toch zeker bij deze onderhandelingen allerminst op hun plaats waren. In nog zonderlinger licht komen deze feiten, wanneer men weet, dat reeds vroeger met de artsen overeengekomen was, dat eventuele klachten over artsen terstond aanhangig zouden worden gemaakt bij de rechtsorganen onzer Maatschappij en dat nimmer aanleiding gevonden werd grieven langs dezen weg aanhangig te maken en te doen onderzoeken. Klachten tegen artsen zijn aan de orde van den dag en het zou te verwonderen zijn, indien ook onder de 66000 zielen, waaruit het fonds bestaat, geen grieven, ja misschien zelfs gegronde grieven bestonden. Toch willen wij hier nog op het feit wijzen, dat juist die artsen, tegen wie klachten worden geuit, meer dan anderen het vertrouwen genieten van de mijnwerkers, gezien het groot aantal ingeschrevenen bij dezen en dat, niettegenstaande de mijnwerkers vrijheid hebben zich te laten inschrijven bij een in de onmiddellijke nabijheid wonenden arts, die de volle sympathie van het bestuur van het A.M.F. heeft.

Thans een enkel woord over hetgeen onze Maatschappij namens de fondsartsen vraagt. Ten opzichte van één voornaam punt hebben de artsen reeds toegegeven, n.l. dat een *maximum aantal ingeschrevenen per geneesheer* zal worden vastgesteld.

Een tweede punt is de *arbitrage*. De Maatschappij en het A. M. F. staan tegenover elkaar als gelijkgerechtigde contractanten. Wie durft de billijkheid betwisten, dat bij geschillen niet een van beiden den doorslag geeft, maar het punt in kwestie onderworpen wordt aan arbitrage?

Een derde punt is het *niet toelaten van niet-leden der Maatschappij*. Het feit, dat het A. M. F. zich tot de Maatschappij wendt om te contracteeren, sluit feitelijk een toegeven aan den eisch reeds in. Toch zal het hoofdbestuur der Maatschappij hierop uitzonderingen toelaten, indien namelijk een goede geneeskundige verzorging van de fondsleden zulks eischt.

Het honorarium, dat gevraagd wordt, is zóó, dat het hoofdbestuur der Maatschappij zich eenparig vóór de billijkheid van dit honorarium uitgesproken heeft. Dit voor hen, die nog eenig vertrouwen hebben in de gezindheid der Nederlandsche geneesheeren in het algemeen. Ten overvloede zij nog vermeld, dat het gevraagde nog blijft beneden hetgeen de ziekenfondsgeneesheeren meenen, dat bij het in werking treden van de ziektewet als *minimum*-honorarium moet worden geëischt, terwijl wij hier te doen hebben met een kapitaalkrchtig fonds, waarvan de leden een hoog loon ontvangen, in een streek, waar volgens een pas gepubliceerd onderzoek de levensstandaard hooger is dan ergens in het geheele land.

Tegen het laatste en vijfde punt, *gelijktijdige regeling der specialistische hulp*, is nimmer eenig bezwaar vernomen.

Tegen geen van de vijf punten kunnen billijke bezwaren te berde gebracht worden. Wat er over geschreven wordt, raakt slechts bijkomstige punten. Tijd en lust beletten praktizeerende geneesheeren ten eenenmale diep in te gaan op allerlei aantijgingen en onjuiste voorstellingen. Wij blijven eenvoudig onze taak als geneesheeren vervullen. De tijd is onze bondgenoot.

De contract-commissie:

H. J. BECKERS, Beek, *voorzitter*.

A. L. M. MUSKENS, Maastricht, *secretaris*.

F. H. J. STOFFELS, Brunssum.

G. J. F. BUYSRÓGGE, Simpelveld.

R. SONNEN, Echt.

J. F. H. HOYNG, Roermond.

DE WAARHEID IN ZAKE RUINEN.

In antwoord op het artikel van collega BICKER CAARTEN wil ik het volgende bekend maken. Waar is, dat de bevolking van Ruinen mij op de meest ondubbeldzinnige wijze haar vertrouwen heeft geschonken en, ondanks al het geïntrigeer, blijft schenken. Zeggen de meer dan 220 handteekeningen van hoofden van gezinnen te Ruinen op de lijsten, die op verzoek van den afdeulingsraad Meppel en Omstreken alhier rondgingen, en welke lang niet alle inwoners, en ook niet geheel Ruinen, bereikten, dan niets?

Onjuist is, dat de inwoners van Ruinen in groote getale hulp zoeken bij andere artsen en dat thans vier artsen in Ruinen praktizeeren. Dit betreft slechts een paar wanbetalers te Ruinen, die niet langer bij mij durven komen, en de klandizie aan een ander gunnen. Wie heeft daarvan verlies?

Waar is, dat noch de burgemeester van Ruinen, wiens huisarts ik ook steeds was, en met wien ik steeds in de beste, haast ideale verhouding heb verkeer, noch de wethouders, noch een der raadsleden op mijn pertinente vragen destijds aan elk afzonderlijk gedaan vóór de bewuste vergadering ook zelfs maar de geringste aanmerking hadden of gehad hadden over mijn werkzaamheid als arts. Dat de burgemeester mij schriftelijk bevestigde, dat ik mijn betrekking als gemeentegeneesheer heb waargenomen, met de meeste nauwgezetheid en tot volle tevredenheid van de tot deze betrekking behorende patiënten.

Onjuist is, dat in Ruinen niet meer dan 10 „gemeentearmen” zijn, en er niet meer te doen is dan doodschouw en vaccinatie. Verder, dat de burgemeester mij geruimen tijd van te voren zou hebben gewaarschuwd, „dat het zóó niet langer ging”